

Vågra vackra och alldeles nytryckta

Uppmuntra sången!

Leve den. I Svenske män!
i Sveriges bygder och
dalar!

Visor

Pris:

12 öre.

venska Snäck- & Snälskriftförlaget. Karlberg, vid Stockh

Några ytterst roliga visor.

N:r. 31.

Innehåll:

Kadetten och tuskan.

Den falska Stina.

Friarevisa till en flicka, som väger 11 pund.

Albert Andersson i Uddevalla.

O Gina? A du me på den.

Tro ej glädjen? Den försvinner.

Kadetten och tuskan.

Bort i en skog i Tyskland en flicka gick så nått,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!
Der låg bakom en stubbe en lurande Kadett,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!

Och flickan gick till stubben och börja' plocka bär,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!
Men märkte ej den ormen, som hade gömt sig der,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!

Väl vore bären röda, men rödare dess mun,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!
Och jägaren var skarpskytt och jägaren var ung,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!

Han lade an geväret och skralade: Ver da?
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!
Men flickan föll till marken — så ville jägarn ha —
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!

Och jägarn plocka rosor, se'n flickan plockat bär,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!
Det var ett bättre göra, än «hvila på gevär»,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!

Men flickan bröt på «tuska», Kadetten svenskv blott,
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!
Och flickan skrek och ropte: «Ach gott ach gott ach gott!»
För sjung opp! opp! opp! för sjung aj! aj! aj!

Och jägarn plocka' liljor, förutan all pardon,
För sjung opp, opp, opp! för sjung aj, aj, aj!
Snart låg i gräset slagen den hela bataljon,
För sjung aj! för sjung opp! för sjung aj, aj, aj!

Men bäst som jägarn plocka', så kom en officer:
För sjung opp, opp, opp! för sjung aj, aj, aj!
«Hvad nu din usle slyngel! är detta krigsmånér?»
För sjung aj! för sjung opp! för sjung aj, aj, aj!

förlåt mig, nådi' lyttant! jag följde instruktio.
 För sjung opp, opp, opp! för sjung aj aj, aj!
 Och talade med tecken, tills fången tog reson,
 För sjung aj, för sjung opp! för sjung aj, aj, aj!

«Hvad skulle jag väl göra? Hon annars ej förstått» —
 För sjung opp, opp, opp! för sjung aj, aj, aj!
 «Och sjelfvaste min fånge, nyss sagt att det var gott,»
 För sjung aj! för sjung opp! för sjung aj aj, aj!

Wilhelm von Braun,

Den falska Stina!

Ajöes, du vita dufva, du falska ren, farväl
 såmm flyttat har ifrån mej långt för i hecklefjäll
 upp till söder.

Nu kunna vi ej trefva hvaranra såsom förr,
 Nu fåru ta en annan som knakar på din dörr
 uppå söder.

Du borde väl begripa att inte man kan få
 Så långa permissioner, som fodras för att gå
 upp till söder.

Fy 17 va ja lider af kråsad kärleksdröm,
 I nästa vekka tar ja å höppar i Norrstöm
 midt för söder.

Men tro ej att du derfor ska slipa mej så lett;
 Nej ja ska kamma åter å Spöka titt å tett
 uppå söder.

De ska du ha söm straff Här på Lifsens hårda teg,
 För du tog från mej maten å flytade din veg
 upp till söder.

Sluringen N: 47:an.

**Friarevisa till en fet och rund, hushållerska
som väger 94 kilo eller 11 pund.**

Här, mamsell, jag presenterar
Dig en visa på försök,
Om hon icke dig generar,
Der du larfvar i ditt kök.
Att vi någon likhet hafva,
Kan jag sluta derutaf:
Du blef född i köket slafva,
Jag ock i min verld är slaf.

Du vill ingå en förening
Med en man, som ter sig bra.
Får jag säga dig min mening,
Är jag den, som du bör ta.
Ifrån hjässan ned till foten,
Som du hafva vill till man,
Är jag skapad. — Se på kloten: ● —
Det är jag, och det är han.

Jag din mullighet vill rosa,
Dig i allt jag loford ger,
Ifrån Stockholm intill Trosa,
Bättre flicka man ej ser.
Sylta lök och trasor laga,
Sopa golf och skura stop,
Strypa sill och hölass draga —
Detta kan du alltihop.

Hur skall jag dig kalla, ljufva?
Ängel, stjerna, ros i lund?
Kan du tituleras dufva?
Men du väger elfva pund. —
Du har skildrat ömt din låga,
I annons din mening satt.
Eldig är du. — Törs jag fråga:
Vill du bli mitt hjertas skatt?

Fet du vara, tycks ock fager,
Käckhet spåras i ditt sätt.
Icke heller jag är mager.
Vill du skåda mitt porträtt?:

Röd och pussig uti synen —
Se på solen, ser du nog! —
Buskar äro ögonbrynen,
Skägget är en liten skog.

Till min långa lugg kulören
Ser du i ett lingonkrus. —
Får jag tag i några ören,
Pläga de gå åt till snus. —
Öron finn's så breda båda,
Att jag flaxa kan med dem.
Panna fianes en att skåda,
Fast hon delad är i fem.

Munnen är en skroffig remma,
Som kan slutas gudskelof.
Magen, om jag den får nämna,
Är ej mage, utan skrof.
Och i benen, trinda, lena,
Är jag tämmeligen tjock ;
Vill som prof du se det ena,
Kan du titta på en stock.

Ej med lyx jag mäktar stassa,
Och mitt åka heter spring.
Elfva nollor är min kassa
Och mitt yrke ingenting.
Stundom dock för att få lisa
Tar jag lyran uti klon,
Sjungande en liten visa
Och blir skald till profession.

Adjö med dig söta lilla !
Ack, att vi blott träffas må.
Jag vill spå det går ej illa
Genom tidningen, vi två.
Din annons jag läst och genast
Friade jag till dig då.
Ack, om vi hvarandra senast
Säg's på tisdag, eller så !

Bearbetning efter G. T.

Visa om Albert Andersson i Udda.

Jag mins en tid — det är ej länge sedan —
Då jag var liten, knapt en meter lång.
Min fantasi, så djerf så väldlg redan,
En önskan närde midt i glam och sång; —
Guds långa dag jag mina visor tralla
Om Albert Andersson i Uddevalla

Så blef det vår. Min vadmalsjacka trängde
Förskräckligt omkring elfvaårig barm.
De grofva lemmar mina fjättrar sprängde
Och sömmar sprungo upp med gruffigt larm.
Jag trasig gick och gamla visan tralla
Om Albert Andersson i Uddevalla.

Jag för min fader tydde hjertats låga
Och qved om tröst för mina bittra qual.
«Hvar — räddning för min son?» — så blef **hans fråga.**
Men ekot svarade från berg och dal;
«Lyss jordens son, — hör, jubelropen skalla
Om Albert Andersson i Uddevalla.

Han har trikot åt 2 till 12 års gossar,
Från tre och tjugufem till högre pris.
Och mödrars sorg från barnnen han förlossar,
Hans bvxor hålla för de gröfsta — ris.
Starka strumpor finnes det åt alla
Hos Albert Andersson i Uddevalla.

Han vackra drägter ständigt har på lager
För flickor mellan ert och åtta år.
En klädning åt en ett års jänta fager
För en och temtio man köpa får.
Ja, «Röfvarprisens Ilöfding» kan man kalla
Herr Albert Andersson i Uddevalla.

O, jordens son, — hvarhelst din bana rullar:
Har ett barn, en son, som är dig kär,
Så köp då mellan Bohusländska kullar
Den drägt, som säkert Sveas framtid är. —
Tricot den nämns. Men billigast af alla
Är Albert Anderssons i Uddevalla.

O Gina! Ä du me' gå den

Och ynglingen vandrar vid koängens ä
Med tröja och trätofflor på.
På hufvudet lar han en sammatskaskett,
Den klädde honom nätt.
Och lockarne flögo för aftonens vind
Och tårarne runno på den solbrända kind,
För Kristian han led af hjertepina,
Han väntade på sin egen Gina
Sin Gina, den vänaste mö. — Ä du me' på den?
Ja vid den klara sjön.
På Gina, den vänaste mön?

Och Gina hon hörde hans älskade röst,
Hon därför kom honom till tröst.
Med trasign strumpor men med kärlek i sinn'
Hon gaf en brännevin,
Och sa' min söte Kristian, du törstende själ,
Här kommer jag med kärlek oeh håll på min hål
Och Kristian började att — grina.
Jag älskar blott dig, min egen Gina,
Min Gina, du vänaste mö, — ä du me' på den?
Ja vid den klara sjön
Min Gina, den vänaste mön.

De delade snapsar och köpte se'n nytt,
Och tiden så hastigt har flytt.
Och mössan af sammet blef hatt, men af bly,
Nu glädjen stod i sky.
De sjöngo om kärlek på ängen med lust
I fyllan de hvila nu bröst emot bröst
Och Kristian han sa', ja död och pina
Jag älskar ju blott min egen Gina.
Min Gina, min vänaste mö, — ä du me' på den?
Ja vid den klara sjö,
Min Gina, den vänaste mön.

Och som han nu trycker sin älskade mö,
Föll begge bums ner i en sjö,
Strax simmade han efter sin sammetskaskett,
Som klädde honom nätt
Och hennes tofflor vågade samma dust,
Den högra den landade på den motsatta kust.
O, Kristian, så högt hon börjar grina,
Spring ut och rädda blott din Gina,
Din Gina, din vänaste mö, ä du me' på den?
Ja i den klara sjö. Är Gina den vänaste mön.

Så kom en polis och bergar de två,
Pöl våta från hufvud till tå.
I finkan de kommo, och sofvo ej i säng.
Ja, lagen är sträng,
Der lågo de och drömde om snapsar så skönt
Och vaknade och skreko : hvad gräset är grönt.
Och Kristian som fann sin egen flamma
Och började strax att henna kramma.
Din Gina, din vänaste mö, — ä du me' på den?
Ja vid den klara sjön. Sin Gina, den vänaste mön.

Så fördes de båda till arbetshuset hem,
Som ödet har öppnat för dem
Och Gina fick torkat de kläder hon bar
Och tåren rann så klar.
O, Kristian, du är ju mitt lif och min tröst
Kom hit och låt mig trycka dig intill mitt bröst.
Hos dig kan jag glömma törstens pina.
Du älskar ju blott din egen Gina?
Om söndag du ses med din mö — ä du me' på den?
Ja vid den klara sjön, Med Gina den vänaste mön.

Gammal kärleksvisa.

Tro icke du jag förlorader är, fast jag din gunst ej har?
Nej, du må vara förvissad derpå, jag har en annan i val;
Så sant som här finnes vatten och vin,
Så sant har du varit allra kärrestan min,
Under himmelens tak, det blå.
Men nu är ja lika lusti och gla
Och sjunger; fallerallerallera.